



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati  
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata  
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem  
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.  
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum  
festiuitatibus habitae

**Landsberg, Johannes Justus**

**Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII**

Quomodo resurrectio nostra corporalis, quomodo etiam spiritualis dies sit,  
qua exultare & lætari deceat. Sermo VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Prou. 27.

æquanimiter sustinuerit, animaduertens, quod salubriora sunt diligentia verbera, quam eius oscula qui per blandimenta linguæ decipit. Supra dextram vulnera & cicatrices animæ non celanda. At quid confert vulnera sua ostendere, & medelam non admittere? Beatus qui correptionem ab homine sustinet patienter. Beatus etiã qui quascunque molestias seu aduersitates vnicunquē illatas didicit ferre æquanimiter. Porro, multo beator censendus est qui nihil ab hominibus se æstimat ferre, sed totum à Deo in se sibi impositum, non quod iustum sit alteri malefacere, sed sibi intelligit à Deo missam aduersitatem hanc, quam Dei amore ferat, & haud secus atque à manu Domini accipiat, nihil contra hominem obmurmurans, imò nihil ad hominem respiciens: sed totum ad diuinam prouidentiam referens, & quicquid sibi occurrerit, sibi salutare futurum sperans. Si huic contemplationi sui accesserit abnegatio, nil grauatè feret vnquam, quicquid etiam acciderit, sed inter omnes euentus tranquillum imperturbatumque animum geret, quandoquidem qui secum pacem habet, eandem cum omnibus possidet: qui à seipso non læditur, à nemine alio potest offendi. Quemadmodum è regione nihil mirum, si neminem possit ferre, qui semetipsum non valet comprimere: imò quomodo à cæteris non dissideat, qui in semetipso incompressus est. Tertium argumentum veræ resurrectionis in Christo fuit, quod cum discipulis cibum sumpsit. Spiritualem animæ cibum verbum Dei esse, nemo est qui nescit, siue illud sit lectum, siue auditum, siue inspiratum. Hoc cibus ita reficit, vt non fastidium sed famem generet. Quanto nanque studiosius inspirationem quis obseruauerit diuinam, quanto sapius fuerit affectus, tanto feruentiori semper desiderio illam recipiet, tanto crebrius tranquillitate eius pascetur. Cauendum tamen ne omnem instinctum boni, aut necessarium putet, aut à Deo inspiratum: quia interdum humanus, interdum à maligno sub aliena specie est inspiratus. Quippe qui diuinum se mentiens, induta specie boni ad malum inducere conatur. Probandi igitur sunt spiritus qui ex Deo sint, sed probandi ab eo qui discretionem habet spirituum. Quod nemo facile sibi arrogabit. Datur tamen quam sapissime superioribus propter humilitatem subditorum, quæ per hominem meretur sibi responderi & dirigi, tanquam à Deo, qui est benedictus in secula, Amen.

Lucæ 24.  
Cibus spiri-  
tualis quis  
fit quomo-  
doque

1. Ioa n. 4.

## IN EADEM SOLENNITATE.

*Quomodo resurrectio nostra corporalis, quomodo etiam spiritalis dies sit, qua exultare & letari deceat.*

Sermo VI.

**H**ÆC est dies quam fecit Dominus, exultemus & letemur in ea. Psal. CXVII. Quis dubitat fratres charissimi, omnem diem à Domino factum? Hæc tamen dies singulariter à Dño dicitur facta, in qua Dñs ipse resurrexit à morte, suagros resurrectione resurgere fecit, cuius resurrectionis erit absq; nocte, absq; tenebris, absq; occasu, absq; tristitia, absq; caligine, indeficiens & æternus dies. Itaq; hæc dies hoc est, ipsa diuina resurrectio, quæ significatur, & perficitur nostra resurrectio, diem nobis facit sempiternum, in qua semper exultabimus & letabimur, Nihilominus tamen etiam in hac præsentia vi-  
ta ex-

ta exultabimus in die & in lumine nostro, qui est Christus. Ipse enim gaudium est cordis nostri, vita & consolatio nostra. Propterea charissimi omni gaudio seculi abrenunciemus, lætitiā externā, quæ non ex creatore nostro, nec in creatorem nos ducit, ad cor nostrum non admittamus. Gaudere, epulari, immolare arietes, ridere, bibere vinum, & ad organum lætari, & huiusmodi id genus alia gaudia, sunt ad instar puncti, quæ velut fumus aut nebula transeunt. Non sunt igitur vera gaudia, nec ad hæc inuitamur, qui exultari & lætari iubemur: non tempus veris, non calices, non epulas, non societatem amicam, non conuiuia, non rosarum tempus, non delicias cogitemus. In his enim vera (vt dixi) gaudia non sunt, quia non semper sunt, nec mera gaudia, aut sine tristitia sunt. Nam etsi semper essent, iam mœrore afficerent. In vna enim eademque re semper morari, non gaudium, sed tristitiam adfert. Aded nihil est in mundo quod nos sanet, aut quod præter Deum sine fastidio sit. In solo igitur Deo exultemus & lætemur. Ipse enim est dies nostra, ipse est lux nostra, lux quæ non habet occasum, lux quæ non præcedit hesternus, nec sequitur crastinus, sed semper dies est hodiernus. Transeant, fratres mei tempora, voluantur dies seculi, veniant læta & tristia, sentiantur fausta & infortunata, mutantur tempora in tempora: dies saltem illa & lux interior nobis non deficiant, perseueret gaudium paxque interna. Quod gaudium generat charitas: quæ facit vt tristitia non appareant tristitia, aduersa non sentiantur molesta, dura non æstimentur grauiā, & quæ alioqui sine charitate premerent atque opprimerent, per charitatem fiant facilia atque desiderata. Charissimi, si itaq; hodie est dies exultationis & lætitiæ, si tristitia mala fuerit in aliquo, expellatur, ne expers communis sit gaudij. Nulla hodie ira, nulla inuidia in aliquo resideat. Et si quis læsum se dolet, iam non doleat, sed quasi nihil sibi factum sit, pro Christo obliuiscatur. Si quis tentationem aut pressuram in corde senserit, propositum sibi firmum constituat malo non consentiendi, nec aliquid propter hanc cordis molestiam agat aut dicat, quo Deum offendant. Porro, ad sentiendam pressuram quamcunque se Deo offerat, commendat atque relinquat, eligens excluso peccato, quo ad illi placuerit, pati atque affligi. Quod si in seruitio Dei, si in laudibus diuinis, vbi delectari debuerat sentiat tædium, ariditatem atque fastidium, non deficiat Deo seruire, non desistat sed insistat potius ad illa se cogere, quæ salutaria sunt, quantumlibet suauitatem non sentiat. Neque enim quid seferit, sed quid voluerit homo à Dño exquiretur. Signum optimum est, & diuinæ misericordiæ sibi cõciliandæ indicium, laudibus affici diuinis, cultui Dei fauere, Dei zelari ac promouere honorem, libenter ac suauiter eius laudibus interesse, & eius cultui atque officijs nihil minuere, nihil subtrahere, sed ea vbi possit etiam augere. Verum, si quis hæc in se non inuenerit, si tædium aut grauedinem quandã frigidã ac sterilitatē aridã in se senserit, bonã voluntatem tamen habuerit, qua hæc indeuotio atq; acedia sibi in se vehementer displicet, non propterea desperet: sed bona voluntate constans perseueret, prouideatque ne ariditate aut diuinorum tædio victus se Deo subtrahat, ne ad finem acceleret, ne aliorum pietati obstitat, ne Dei laudes vt festine absoluantur, vrgeat: & vt semel dicam, ne quicquam agat aut conetur, quo acediã se consentisse sentiat, seu stimulante acedia in se natum id quod patitur esse deprehendat.

Nam

Gaudio seculi abrenunciandum.

In solo Deo esse exultandum.

Nam si deuotionem libenter haberet, licet sterilitatem sentiat, si feruorem ac piam affectionem erga Deum desideranter vellet, licet acedia interrim aut tristitia diuinis tentetur, nihilominus quamdiu in tentatione non victus, malo alicui inde nascenti consenserit, ariditas hæc & cordis pressura, quam propter Deum fert, atque longanimitèr illius miserationem liberatorem expectat, à Deo pro deuotione coronatur.

Ariditas que  
quando pro  
deuotione  
coronetur.

Bernardus.

Huiusmodi igitur qui hanc tentationem sustinent, nec tamen propter eam aliquid, quod inde sentirent nasci, faciunt: sed vim sibi facientes ad Dei cultum ac orationem se impellunt, consolatur beatus Bernardus, dicens: Forsitan causantur multi, quod affectum hunc delectabilem & dulciorem super mel & fauum rarius experiantur, nimirum quia tentationibus inuicem exercentur multoque viriliter agunt, si virtutes ipsas non pro delectatione quam experiantur, sed pro virtutibus ipsis, & solo Dei beneplacito tota intentione, & si non tota affectione sectantur. Nec dubium quin optime compleat qui eiusmodi est, prophetae admonitionem, qua dicit: *Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui*: quoniam non de affectu loquitur, sed de exercitio, Affectus enim beatitudinis est exercitium vero virtutis. Deo gratias, fratres, cui hac nocte hilares animos, & absque festinantia nimia laudes obtulistis. Utinam hæc voluntas, hocque studium semper in vobis permaneat. Quod si passim quisquam noxijs ac vitijs molestis impugnat succumbat, nec ea extirpare ac vincere ut vult atque conatur, preualeat, non propterea non particeps esse debet huius diei lætitiæ, qua Pascha seu pasche, id est, transitus à vitijs ad virtutem, à veteri homine ad nouum agitur: quin potius in Dei miserationibus debet gloriari, quod crebris erratibus & frequenti lapsu non sit consumptus, & quod benignitas Dei ad penitentiam illum sustinuit: si resurgere non cessat, id est, si ad Deum toties redire conatur, quoties labitur, etiamnum misericorditer ipsum recipit: & si constantèr pugnauerit atque fideliter, tametsi vulnera in prælio recipiat, clementer illum intuetur, laborem atque dolorem eius considerans, & vulnera quæ pugnando incautus atque in expertus adhuc miles ceperit, sanans. Cæterum,

Psal 39.

Tria quæna  
perfectioni  
studenti ob-  
seruanda.  
Psal 9.

quicumque ad cordis puritatem ad pacem veram & perfectionem virtutum anhelat, tria custodiat quibus à noxijs tueatur se: aut si non præcauerit satis mox sese eruat. Primum est, sensus suos & linguam sub continuo ac iugi freno, hoc est, sub arctissima custodia ac circumspectione vigilantissima custodire: nec illis libertatem egrediendi aut se effundendi admittere, nisi ubi certa fuerit ac iusta occasio, Dei honorem aut proximi vtilitatem propter Deum præcurrans.

Alterum est assidua, iugi ac perpetua oratione te conuèrtere ad Deum, nunc gemendo pro defectibus, pro lapsibus, pro infirmitate, pro instabilitate, pro ingratitude, pro impuritate, pro infidelitate, pro tepore ac cæteris id genus multis: nunc iterum supplicando pro gratia, pro virtute, pro misericordia, pro auxilio, idque pro se & vniuerso mundo. Discat igitur mentaliter orare, & continue orando loqui ad Deum.

Tertium, quando delictum, quando tentatio, quando desideria aut cogitatio mala, quando pressura, quando tristitia aut aduersitas sentitur, illud ad vulnera Christi, potissimum tamen ad eiusdem cor apertum confugere, & ibi se

bi se abscondere, illuc se imprimere, & in recordatione diuinæ bonitatis impugnationis suæ obliuisci, ab omnibus quoque ibi phantasijs, perturbationibus, imaginationibusque exui.

Qui voluerit huius rei veritatem experiri, incipiat ac perseueret, & cepti illum non pœnitebit. Itaque *hæc est dies quam fecit Dominus*, & ipse est dies, *exultemus & letemur in ea*. Vtinam eo peruenissemus, vt nulla res alia nos gaudio possit afficere, præter hanc diem, id est, præter Deum, nulla mœrore, præter culpam siue peccatum. Hoc tribuat nobis Dominus Iesus Christus, pro nobis crucifixus, mortuus ac rediuuus in secula benedictus, Amen.

Tætati quomodo sese in Christi vulneribus abscondant

IN SOLENNITATE ASCENSIONIS  
Dominini nostri Iesu Christi.

*De multiplici iubilo, quo Christus ascendit in cœlum, & quæ via sit illum sequendi. Sermo I.*

**A**scendit Deus in iubilo, Psal. XLVI. Ascensionem Domini fratres charissimi non minus cœlo quam mundo festiuam hodie recolimus: cuius lætitiã, quanta fuerit tum Christo ascendenti, tum angelis & electis omnibus, quantaque & hodie & perpetuo maneat, nemo potest explicare, nemo capere. In terris magna agitur celebritate gaudium, si rex, si princeps, si dominus nouus in regnum, ducatur, aut ciuitatem eligitur, instituitur, aut introducitur, atque adeo nihil non offertur festiuum, vt si quis tunc tristitiam ibi vel simularet, haudquaquam careret suspitione, ne inuideat, neue iniquum aliquod in dominũ meditetur. Itaq; immenso gaudio, cœlum terraque tripudiat, quãdo vniuersorum Dominus, quãdo rex & redemptor noster: imò & frater noster cœlos petit, captiuam ducens secum sanctorum patrum, quam liberauerat, captiuitatem. Non minori quoque nos hodie gaudio debemus eidem congratulari: qui quamuis in terra licet detinemur incolatu hospites, adoptione tamen sumus cœli ciues. *Venite igitur exultemus Domino, iubilemus Deo salutari nostro.* Quandoquidẽ Deus ipse noster ascendit in iubilo, iubilũ dicunt sancti, inexplicabile gaudiũ cordis: vel iubilus est ineffabile gaudiũ, q̄ nec taceri potest nec exprimi valet ( adde ) q̄ habetur pro æternis. Multiplici iubilo ascendit Christus. Primum, in iubilo proprio. Siquidem iubilauit quod voluntatem Patris impleuit: quod diabolus non potestate, sed iustitia superauit: quod denique opus nostræ redemptionis consummauit. Nam si tam immodico ad patientiũ desiderio arctabatur, vt diceret: *Baptismo habeo baptizari, & quomodo corarior vsque dum perficiatur?* nimirum æstuantissima charitate salutem nostrã accelerari fitiens: quanto nunc putandus est gaudio exultasse, quando quod tam vehementer cupiebat accelerandum, vidit consummatum? Quantum exultabat, quando iam non modo quæ ad animarum remedia essent, sciuit parata, verũ etiam quæ ad sanitatem, quæ ad integritatem, quæ ad gloriam denique perfectam pertinerent, ingenti sanctorum exercitui suo vidit munere collata? Iterum, Ascendit Deus in iubilo angelorum. Iubilauerunt etenim angeli de hominum reparatione. Quid ni iubilarent de tot hominum plena

Psal. 47.

Psal. 94.

Psal. 46.

Iubilus qui sit.

Christum multiplici ascendisse iubilo.

Luca 12.

Iubilandi Christo causa quæ fuerit.

Angelis quænam fuerit iubilandi ratio.

Luc. 15.

Fff

feli-